capul ei, lebăda se răsucea și o privea drept în ochi, atît de mirată, încît fetița nu se putea stăpîni să nu izbucnească în rîs. Cînd îi aplecă, în sfîrșit, din nou capul și se pregătea să înceapă jocul, văzu foarte enervată că ariciul nu mai stătea ghem, ci se desfăcuse și era gata să o ia la sănătoasa. Peste tot locul pe unde avea ea de gînd să trimită ariciul, erau șanțuri și brazde, iar soldații care trebuiau să stea încovoiați ca niște arcuri se ridicau mereu și porneau spre alte puncte ale terenului. Alice își dădu foarte repede seama că jocul era neobișnuit de greu.

Musafirii jucau toți deodată fără să-și aștepte rîndul, certîndu-se și îmbrîncindu-se tot timpul pentru arici. Peste puțin, regina se înfurie atît de tare, încît începu să bată din picior și să țipe:

— Tăiați-i capul ăstuia! Tăiați-i capul ăsteia!

Alice nu se mai simțea bine printre ei. Pînă acum, nu avusese nici o ciocnire cu regina, dar știa prea bine că asta se poate întîmpla în orice clipă. „Și atunci ce-mi vor face? se întreba ea. Tare le mai place să taie capul la oameni! E de mirare că mai sînt unii în viață!"

În timp ce gîndea astfel, privea în jur, căutînd un mijloc de scăpare și întrebîndu-se cum ar putea s-o șteargă fără să fie văzută. Deodată, observă în aer ceva ciudat; la început fu foarte nedumerită, dar privind atentă cîtva timp, își dădu seama că era un rînjet și își spuse: „Asta e pisica de Cheshire. Ei, acum voi avea cu cine sta de vorbă!"

— Cum îți mai merge? o întrebă pisica de îndată ce se ivi o parte destul de mare din gura ei, ca să poată vorbi.

Alice așteptă să se arate și ochii, și apoi dădu din cap.

„Ce rost are — își spuse ea — să vorbesc înainte de a-i fi apărut urechile, sau cel puțin una din ele? Tot nu mă poate auzi..."